

1

Noget trængte sig på gennem sommeren.

Han kunne ikke sætte fingeren på det, men et eller andet var der – et isnende vindpust måske, en uventet kraft i de nattedrivende sensommerskyer, en ny tyngde fra den gråmelerede himmelhvælving – eller måske var det bare, fordi han var sent på den.

For sent ...?

Det værste var, at han godt vidste, hvorfor han var sent på den. Han havde tøvet hele dagen, trukket det ud, bevæget sig nølende gennem rum og tid.

Var det virkelig den retning, hans liv skulle tage? Var det det her, det hele førte frem til, alt besværet, alle anstrengelserne, hele den satsning, som det faktisk indebærer at leve? Var det virkelig hertil, han skulle komme?

Til dette ynkelige punkt?

Han burde sætte i løb for at nå det. Hvorfor gjorde han ikke det? *Ville* han ikke nå det? Var det så enkelt? For i morgen tidlig at kunne sige til sig selv: Jeg kom for sent til T-banetoget. Det var derfor, det ikke blev til noget.

Næste gang, måske.

Næste gang.

Men selvfølgelig ville han også kunne sige: Det kom sig af lyset. Det kom sig af Stockholms nattelys disse første dage i august. Det er faktisk bælgmørkt, de sidste fem-seks uger har natten konstant øget sin andel af døgnet. Men det virker, som om det ikke rigtig er gået op for dagen, som om der udkæmpes en kamp mellem en døende dag og en nat, der vejrer morgenluft. Den udkæmpes kun i netop disse dage, lige netop disse tidlige augustdage, hvor hverken dagen eller natten helt synes at have fattet deres sande indbyrdes styrkeforhold.

Altså havde han også kunnet sige: Det kom sig af duftene.

Det kom sig af disse dufte, der også stadig tror, at det er sommer, og som – måske dødsbevidst – emmer fra en bynatur, der ikke vil acceptere sin blomstrings flygtighed.

Det var, som om hele naturen havde glemt, hvor langt mod nord den befandt sig.

Det var velsagtens derfor, den orkede at lade sig føde på ny hvert eneste år. Takket være denne livgivende glemsel.

Det var derfor, han kom for sent til T-banetoget.

Men nu løb han faktisk. Måske ikke helt overbevisende, ikke med den der energi, der udstråler, at den bare *vil* nå det, at den for enhver pris og med hver eneste muskelfiber vil slå alle dårlige odds og gøre det umulige. Næh, ikke just sådan – det lignede mere en halvfjerdsårigs vaklende joggingtrin.

Men løb, det gjorde han.

Han havde valgt stationen her for ikke at blive genkendt. Alle de tåbelige ting vi gør for at værne om vores rygte, tænkte han, da han så T-baneskiltet dukke op i det alt for fjerne.

For det er vel det, det her handler om? tænkte han. Rygtet.

Et ved jeg, som aldrig dør, dom om hver en død ...

Og så videre.

Desværre var der en lang, lige strækning hen til T-banestationen. Den kendsgerning, at man kunne se den i hele dens længde, gjorde strækningen over broen næsten uudholdelig. Og det havde såre lidt med fysisk udholdenhed at gøre.

Og hvis han skulle være ærlig: Næppe heller med sommernattens skønhed. Det havde noget at gøre med moralsk modstand.

Modstand mod ens egen svaghed.

Ens eget svigt.

For vel var svagheden et svigt. Denne form for svaghed.

Han kastede et hastigt blik på armbåndsuret. Et minut. Han kunne nå det endnu. Det var stadig muligt.

Så besluttede han sig og løb til.

Nu skal vi fandeme nå det satans T-banetog.

I spurtens sekunder lod han alt, hvad denne stockholmske

nat havde at byde på, passere gennem sin hjerne. Hans enkle slutning var:

Der er død i luften.

Der var så få mennesker ude. Der burde være flere, syntes han. Flere burde nyde sommernattens sidste blomstring. Og frem for alt burde flere se ham. Hele Stockholm burde stirre på ham og pege fingre. Han havde forventet, at samtlige hans skændige skridt ville blive iagttaget og dokumenteret hele vejen til gerningsstedet, men sådan var det ikke just.

Det var, som om stockholmerne pludselig havde bestemt sig for, at det var efterår.

Hvad er det, der sker med vores liv? tænkte han. Hvorfor er vi ude af stand til at se ud over os selv? Hvorfor er perspektivet blevet indskrænket så drastisk?

At han selv var blevet midaldrende, var vel næppe forklaring nok ...

Det kom så overraskende. Han var ikke mere end femten meter fra T-banenedgangen, da det skete. Senere – under meget stærkt og meget ubehageligt pres – skulle han forsøge at genkalde sig hver eneste mikroskopiske detalje omkring disse allersidste skridt.

De allersidste skridt, inden han gjorde omkring.

Nu var situationen en helt anden. Nu var det enormt svært at huske den mindste smule. Og at forstå den mindste smule.

Det var faktisk kun en rystelse, helt lydløs til at begynde med. Og selvom det ikke var nogen særlig voldsom rystelse, forstod han øjeblikkelig – og helt ordløst – at der var sket noget. Noget langt ud over det sædvanlige. Rystelsen kom ligesom glidende ind under fødderne på ham, nærmest ligesom de der afrikanske maddiker, der trænger ind gennem huden på folk og lever deres glørværdige liv mellem overhud og underhud. Præcis sådan så han faktisk rystelsen for sig: som en maddike, der ormede sig frem lige under asfaltens overflade.

Og allerede da indså han – ikke forstod, at indse og at

forstå er to helt forskellige ting – at denne ganske svage rystelse ville blive fulgt af ganske andre fænomener.

At den havde følger.

Efterskælv.

Først kom lyden, skærende, brølende. En kakofoni, der ligesom blev spyet ud af hullet, hvor den rullende trappe stadig kørte. Selvom han senere skulle få alt for mange lejligheder til det, ville det aldrig lykkes ham at beskrive den. Ikke rigtigt. Ikke med de rigtige ord, hans egne. Kun med billeder, sammenligninger, analogier. Det var en slags uarticuleret, forhistorisk lyd af sammenbrud.

Et brøl fra jordens indvolde.

Derefter kom røgen. Den pulsede ud af T-banenedgangen som af et friskt vulkankrater.

Og den var næsten lige så hed.

Det var i det øjeblik, han gjorde omkring.

Ovre på den anden side af gaden splintredes T-baneskiltet og faldt til jorden som en stjerneregn.

Fra *Kvällstidningens* netudgave

FREDAG DEN 5. AUGUST KL. 01.18

Så kom den da til Sverige, terrorismen. Nu er det her, det vi alle har frygtet og ventet på.

Klokken 00.59 i nat indtraf der en kraftig eksplosion i en tunnelbanevogn på den blå linje mellem Stadshagen og Fridhemsplan. Toget var næsten nået ind på Fridhemsplans Station, da eksplosionen skete.

Eksplosionen skabte kaos på T-banenettet. Vi vil med jævne mellemrum lægge de seneste informationer ud på siden her, men lige nu ser det ud til, at hele T-banen er brudt sammen. Al kørsel er indstillet.

Vi håber hurtigst muligt at kunne bringe øjenvidneskildringer fra stedet. Hjemmesiden opdateres løbende i disse dramatiske timer i vort lands historie.

Ifølge politiets oplysninger har eksplosionen kostet menneskeliv. Det er endnu alt for tidligt at opgøre antallet af døde og sårede, men de skal sandsynligvis tælles i hundreder. De scener, der udspillede sig i T-banens tunneller og på dens peroner, trodser enhver beskrivelse. Der opstod total panik, da helvedet brød løs.

Hvis De har grund til at tro, at nogen af Deres pårørende har været med T-banens blå linje mellem Stadshagen og Fridhemsplan på det pågældende tidspunkt, bør De forsøge at kontakte dem. Lykkes det ikke, skal De ringe til politiet på nedenstående krisenummer og melde dem savnet.

I skrivende stund er det kun tyve minutter siden, at katastrofen indtraf, hvorfor samtlige vores oplysninger endnu er ubekræftede, men redaktionen arbejder på højtryk for at indhente flere informationer. Vi modtager også gerne øjenvidne-

skildringer og fotografier fra berørte rejsende eller pårørende (mod sædvanligt honorar).

Ifølge vores sparsomme informationer er de kvæstede i øjeblikket ved at blive transporteret rundt til Stockholms forskellige hospitaler, og det er usikkert, præcis hvor de bliver bragt ind. Vi har været i telefonisk kontakt med en vagthavende læge på Södersjukhuset, der imidlertid viste sig at være forbløffende uvidende om den opståede situation.

Der foreligger endnu ingen officielle kommentarer til katastrofen, og rygterne om, at landet vil blive erklæret i undtagelsestilstand, er altså endnu blot rygter. Der er dog al mulig grund til at opfordre alle stockholmere til at holde sig inden døre i nat.

Herunder følger links til vores tidligere artikler om den internationale terrorisme og trusselsbilledet i Sverige.

Siden vil jævnligt blive opdateret i løbet af natten.

Der er ingen grund til panik.

Fra *Morgontidningens* netudgave

FREDAG DEN 5. AUGUST KL. 05.04

Der er nu gået godt fire timer siden den største terrorhandling i Sveriges historie – omend de første meldinger i medierne var tilbøjelige til at overdrive dimensionerne af den. Det er nu – efter nattens kaotiske rapporter – ved at være muligt at danne sig et overblik over situationen.

I nat klokken 00.45 (ikke som først hævdet 00.59) eksploderede en togvogn på T-banens grønne linje (ikke den blå) mellem Fridhemsplan og St. Eriksplan (ikke mellem Stadshagen og Fridhemsplan). Toget havde netop forladt Fridhemsplan, men var endnu ikke nået ud på St. Eriksbron. De eksperter, der har undersøgt stedet, betegner eksplosionen som meget kraftig. Mellem ti og tyve personer (ikke som først hævdet flere hundrede) pådrog sig alvorlige kvæstelser. Ifølge

den seneste opgørelse er der mindst fem dødsofre, men talene svinger stadig.

Der er efter alt at dømme tale om et enkeltstående anslag, ikke om en koordineret aktion som for en måned siden i London. Der er ikke rapporteret om lignende begivenheder andre steder i landet, og endnu har ingen gruppe påtaget sig ansvaret for eksplosionen.

I skrivende stund foreligger der endnu ikke entydige beviser for, at det drejer sig om en terroraktion og ikke om et ulykkestilfælde. Politiet har meddelt, at der vil blive afholdt en pressekonference på Stockholms Politigård klokken 09.30. Talsmanden for Stockholms Politi havde på det tidspunkt intet at tilføje om eksplosionen som sådan (som han dog udtrykkelig omtalte som en »ugerning«).

En del af T-banens grønne linje vil være ude af drift hele dagen og blive erstattet med busser. Det samme vil i formiddag også gælde visse strækninger af den blå linje, idet denne også blev beskadiget ved eksplosionen (eftersom de to linjer krydser hinanden ved Fridhemsplan). Det er med andre ord kun den røde linje, der kører normalt denne fredag. Klik på nedenstående link for at få udtømmende informationer om den kollektive trafik.

Fra *Kvällstidningens* morgenudgave

FREDAG DEN 5. AUGUST

Kommentar af Veronica Janesen

Dette er ingen almindelig dag for en klummeskriver. Det er en helt særlig dag, sådan en dag, hvor man egentlig ikke kan skrive. Jeg prøver alligevel. For vi er nødt til at tale om det, der er sket.

Vi har ventet det, vidst, at det ville komme. Nogle af os var måske ligefrem i London, da det skete der. Vi vidste, nøjagtig ligesom de gjorde, at det kun var et spørgsmål om tid, hvor-

når det skete. Og det, vi er nødt til at tale om, er, at det ikke er ulogisk. Eller for den sags skyld umoralsk.

Vi lever i et samfund baseret på værdier, som hører en fjern fortid til. Vi skal ikke bilde os ind, at vi er bedre end andre med oldgamle værdier.

Lad os droppe den forlorne følsomhed og se det i øjnene: De liderlige hanbavianers vestlige samfund er ikke bedre værd end at sprænge i luften. Det er alligevel ikke andet end et spark i deres fede røv. Alle vegne sidder disse hæslige, fede mænd og stiller sig følsomme an. I virkeligheden vil de bare kneppe og køre videre. Udtømme sig og glemme. En bombe i røven er måske, hvad der skal til for at få os til at rette vores foragt det rette sted hen.

Mænd er og bliver nogle dyr.

Pikfægttere.

Jeg er pissetræt af konsensussamfundet. Jeg er pissetræt af, at selv dem, der giver sig ud for at være de mest radikale, siger, at de i virkeligheden ikke mener det så slemt; mænd er faktisk ikke så dumme, sådan i al almindelighed ... Men det passer ikke. De lyver. Det er sgu da klart, at de også helst stødte de ophøjede ned fra piedestalerne og trampede dem ned i sølet. Punkterede den opblæste kultureliteballon med et ordentligt brag, så mandesvinene faldt til jorden i deres rette, *små* proportioner.

Lad os få en hårdere og barskere debat. Lad os svine hinanden mere til – eller bare gå ud i offentligheden med alt det lort, vi alligevel lukker ud bag lukkede døre. Lad os sætte hårdt mod hårdt. Begynde at tale, som vi tænker, hade lidt mere åbent. Bomben i T-banen er måske en begyndelse.

De fede, hvide midaldrende mænd undertrykker alle. Det har ligget i deres gener de sidste to tusind år. I må prøve at få ind i hovedet, hvor meget det styrer. Den krystalklare erkendelse af en undertrykkelsesmekanisme, som i den grad gennemsvir samfundets allermindste kapillærer, må til sidst udløse en helvedes voldsom reaktion.

I nat døde der ifølge de seneste oplysninger syv mænd og to kvinder i T-banen. Jeg spørger mig selv hvorfor.
Altså hvorfor kvinderne skulle dø ...

STILHEDEN.

Denne absolutte stilhed, pusterummet inden alting tager fart. Det er dér, jeg befinder mig nu. Der har åbnet sig et hul i tiden. Tiden før og tiden efter bliver væsensforskellige.

Så pludseligt det alligevel kom. Et sted indeni vidste jeg jo, at det ville ske, at jeg udgjorde en latent trussel. Men det er faktisk en lære for livet: Når det rammer en, er man alligevel altid uforberedt. Når det rent faktisk sker.

Desuden havde jeg aldrig forestillet mig den her variant. Tænk, at de stadig kan overraske. Det område, der ligger uden for loven, er uendelig meget større end det, der ligger indenfor. Det virker så lille og sårbart. En lille, dirrende nerve indlejret i en stor krop af kræftceller, der gør hvad som helst for at vokse sig stærke.

Man agerer, som var man alene. Man er ikke bange. Man kan tage vare på sig selv. Man tænker, at man er en ø omgivet af lutter hav. Man glemmer, at man bringer sine nærmeste i fare.

Sine kære ...

Gud. Jeg har ikke tænkt »Gud« i årevis, det ved jeg godt. Men nu kunne du faktisk godt tage og hjælpe mig. Jeg agter ikke at kaste mig i støvet for dig, for hvis der skal være nogen som helst mening med dig, hjælper du mig alligevel. Det gør du altså. Hvis du nogensinde skal hjælpe et menneske, er det nu. Ellers må du afskaffes for altid.

Tænk, at jeg skriver.

Hvorfor skriver jeg? Jeg har ikke skrevet enormt længe. Hvornår skrev jeg sidst?

I eksistentielle kriseperioder, går jeg ud fra. Da jeg lagde mit liv om. Det er vel på de tidspunkter, man skriver – når man ikke har nogen at tale med. Eller måske snarere, når det,

man vil sige, ikke er til at rumme eller forstå i en enkelt samtale. Når man må have noget mere med.

Når man er ved at sprænges.

Jeg kan forestille mig, at det er det, der er det svære ved at være forfatter: At blive ved med at skrive, når man har fundet nogen at tale med. Om alt. Hvorfor så skrive?

Og så er der vel også en grund mere – den, som jeg selv netop gav et eksempel på. At det at skrive afleder angsten. Fjerner den for en kort stund.

Nu vendte den tilbage. For fuld styrke. Gode Gud, hvad har jeg gjort? Jeg havde ikke behøvet at gøre det. Jeg kunne have droppet det, ladet dagene gå deres gang, accepteret systemets døde vinkler. Jeg kunne have sendt en tanke til de nære og kære. Jeg kunne have ladet være med at ... ofre dem ...

Gode Gud.

Hvad har jeg gjort?

Men det er forkert.

Ja, det er forkert.

Det må og skal være forkert. For helvede, hvis nogen i hele verden skal kunne bringe det galopperende vanvid til ophør, er det vel sådan en som mig. Ved at sige stop. Fandeme nej, om I skal få overtaget så nemt. Bare ved at være mere hensynsløse.

Og fandeme nej, om det skal blive den nye verdensorden.

Nej, det er ikke mig, der har gjort noget.

Det er dig. Din satan.

Jeg vil bekæmpe dig. Jeg vil stå imod.

Men jeg er nødt til at gøre det i det skjulte. Jeg er nødt til at spille et utroligt dobbeltspil. Det kommer til at sluge al min energi, og det må ikke kunne ses. Ingen andre end dig, min tekst, må ane det mindste. Jeg vil sejre i stilhed, om det så bliver det allersidste, jeg gør.

Når jeg tænker på det, der er sket, det der truer, det der hænger over os – og frem for alt over dig, min stakkel – bliver jeg grebet af den frygteligste angst, man kan forestille sig i universet. Jeg tror ikke, der findes noget værre. Mange djæ-

velske ting er vel på samme niveau – der er infernalske ting nok i verden – men intet kan være værre.

Du sigtede godt, din satan, det må man sige.

Men på den forkerte person.

Vil du følge mig på rejsen, Gud, skal du være velkommen. Hvis du stadig gør krav på at være en positiv kraft. For det er sgu Djævelen selv, vi står over for her. Der er ingen andre end dig selv til at bestemme, hvor afmægtig du vil være.

Jeg har i hvert fald ikke i sinde at være afmægtig.

Jeg har i sinde at vise, hvordan den sande modstand ser ud.

»Det er det sædvanlige: Jeg ved ikke, om du kan høre mig. Men jeg gør, som jeg plejer: Jeg går ud fra, at du kan. Jeg er helt sikker på, at du kan. Jeg siger det, hver gang jeg er her, og jeg holder ikke op med at sige det: Jeg har registreret tegnene, jeg ved ikke hvordan, men jeg har følt vibrationer af dyb kontakt, selvom du ligger, som du gør. Jeg har fornemmet, at du vil leve videre. Jeg vil sørge for, at du gør det. Hvis jeg tager fejl, må du prøve at finde en måde at lade mig det vide på. Jeg kan ikke i min vildeste fantasi forestille mig, hvordan det føles at være spærret inde på den måde. Men jeg håber, at mine besøg i det mindste bringer en smule lindring.

Jeg kan se, at fjernsynet kører. De har vel ladet det stå tændt hele morgenen som sædvanlig, din stakkel, det er jo den rene tortur – er det i orden, jeg skruer lidt ned for lyden? Sådan. Det betyder vel sådan set, at du ved, hvad der er sket? Så ved du også, hvad der sker klokken halv ti. Vi kan jo kaste et blik på skærmen indimellem, så vi husker at se det. Gad vidst, hvem de bruger som frontfigur denne gang ...

Det er ikke, fordi vi ved alverden. Säpo tog over med det samme. De tromlede hen over alle os andre.

Skal jeg fortælle, hvad der er sket indtil videre? Det kan vel være spændende nok at høre om den verden igen. Om ikke for andet så for at nyde at være fri for den ...

Tænk, hvor meget vi trods alt nåede at gøre sammen, både professionelt og ... privat ...

Ja, hvad skal man sige ...?

For helvede, nu må jeg ikke begynde at græde ...

Kan du huske, at jeg sagde, jeg elskede dig?

Det føles så utrolig længe siden.

Jaja. Hvorom alting er ... Jeg lå og sov. Waldemar Mörner ringede mig op klokken halv to om natten. Han var temme-

lig bedugget, så det var ikke helt nemt at finde hoved og hale på, hvad han sagde. Som om det nogensinde har været det ... Jaja, du kender ham jo. Jeg forstod dog, at jeg skulle komme ind på politigården i en fart, så jeg tog derind.

Der var vel gået godt en time efter eksplosionen, da jeg kom derind. Aldrig i hele mit liv har jeg oplevet sådan et kaos. Man kan mene, at sådan en sag burde være velforberedt, scenariet er jo ikke helt uventet. Men jeg har aldrig følt så stort behov for at ytre ordene 'babylonisk forvirring'. Kedeligt nok kom Säpochefen strygende forbi i det samme og hørte det. Du kender ham, nonchalant skid. Han stoppede op og spurgte, hvem jeg var, og hvad jeg lavede der.

Säpo er jo hovedansvarlig, når vi taler terrorisme. Du ved jo, hvor meget snak der har været om Sveriges beredskab mod den nye form for terrorisme. Du husker måske den der udredning for nogle år siden, som anbefalede, at militæret også kan inddrages i fredstid og stilles under politiets kommando. Lige siden har både den militære sikkerhedstjeneste Must og militærets særlige indsatsstyrke SSG vejret morgenluft. Must er pludselig blevet vældig offentlige. I foråret viste en forskningsrapport fra Totalförsvarets Forskningsinstitut, at Sverige ikke er klædt på til at håndtere en større terroraktion på svensk territorium. Det eneste, vi har lige nu, er Säpo.

Nå, men Säpochefen så på mig sådan ovenfra og ned og sagde: 'Ingen sekretærer i ledelsescentralen.' Det var et oplysende øjeblik. Det pudsige var, at jeg ikke i første række reagerede på 'sekretærer', men sagde: 'Hvor fanden er den ledelsescentral?' Og indkasserede et af de der blikke, som, tja, du ved, syngende orangutanger i balkjole så ofte bliver mødt med.

I løbet af natten prøvede jeg at komme i kontakt med Mörner og Rigskrim's ledelse, men hverken vores nye rigskriminalchef eller Mörner var at træffe. De sad måske inde i den hemmelige ledelsescentral. Det eneste, jeg fik at vide, var, at man næppe ønskede A-gruppen inddraget. Jeg tror ikke engang, Säpo ved, hvad Rigskriminalpolitiets specialenhed

for voldskriminalitet med internationale aspekter er. Selvom de nok burde, aspekterne af denne kriminelle handling taget i betragtning.

Derimod stødte jeg på Stockholmpolitiets talsmand på vej til et improviseret pressemøde. Han sagde, at der rent faktisk var en ledelsescentral, men at den ikke lå i nærheden. Hvormed han selvfølgelig mente, at den lå på Säpos territorium.

Han er en ret tilforladelig person, synes jeg, og jeg fik indtryk af, at Stockholmpolitiet giver Säpo lidt modspil. Vi får se, hvordan det spænder af. Jeg tvivler på, at de sender nogen af deres egne frem i front. Men det kommer snart for en dag, der er kun et par minutter til udsendelsen.

Nå, men jeg fik ikke ret mange nye informationer i løbet af natten. Vi bliver næppe involveret. Ingen vil røre os med en ildtang, men alt det ved du jo. Jeg siger det, hver gang jeg er her, du må undskylde, hvis jeg snakker for meget. Det er vel en slags terapi, går jeg ud fra.

A-gruppens rygte røg jo desværre ad helvede til efter begivenhederne sidste sommer. Vi overlevede, men på et hængende hår – og måske bare, fordi alle anstrengelserne dybest set gik ud på at lægge røgslør over det store opgør ude i Segeltorp Industriområde, det du spillede en hovedrolle i.

Uf ...

Det vigtigste var i hvert fald, at pressen ikke fik at vide, nøjagtig hvad der egentlig skete. Jeg kan ikke huske, om jeg har fortalt, hvordan skylden blev fordelt: Jorge Chavez og Jon Anderson høstede lovord og guldplaketter for deres heltedåd – efter at have blæst på alle ordrer. Arto Söderstedt og Viggo Norlander blev frikendt for deres fælles dræbende skud efter en større holmgang med dine venner fra Interne. Dem måtte Gunnar Nyberg, Sara Svenhagen og Lena Lindberg jo også stå skoleret for i forbindelse med efterforskningen af et selvmord i arresten på politistationen i Sollefteå. De klarede også frisag – det lod sig ikke afgøre, hvad der rent faktisk havde fået den pædofile Carl-Olof Strandberg til at begå selvmord – så A-gruppen er trods alt intakt. Intakt, men banket

på plads. Værst gik det jo mig – for i bund og grund var det hele naturligvis min skyld, chefen der mistede grebet om helheden og lod tingene gå grassat. Jeg fik en kraftig reprimande og blev suspenderet et halvt år. Nu er jeg tilbage, jeg er stadig chef, men jeg har nok ikke råd til at klokke i det én gang til.

Nu starter udsendelsen vist. Jeg skruer op for lyden.«

Indslag i fjernsynet:

Et lille, overfyldt konferencerum. En kvindelig reporter, som forsøger at kikke ud mellem et par betydeligt højere mænd, der står med ryggen til kameraet og ligner livvagter. Da hun begynder at tale, er der ingen lyd. Den kommer først efter omkring ti sekunder:

»... valgt et alt for lille lokale til den samlede verdenspresse. Men i øvrigt ved vi faktisk ingenting, vi ved ikke, hvem der vil udtale sig, hvem der er ansvarlig, hvem der leder det, der givet bliver en af de største politiefterforskninger i Sveriges historie. Klokkeren er halv ti, og nu tror jeg, der sker noget omme bag mig ...«

To personer kommer ind og tager plads bag katederet på podiet. De lader døren skråt bag sig stå åben. Den kvindelige reporters stemme høres igen, hviskende:

»Hvis jeg ikke tager meget fejl, har vi her Stockholmpolitiets talsmand og chefen for Säpo ...«

Den samlede verdenspresse tysser på hende, og hun tier. Den ældste af de to mænd på podiet rømmer sig og tager ordet.

»Velkommen til denne pressekonference. Vi vil give jer en kort orientering om situationen. Som I kan se, er det sikkerhedspolitiet i samarbejde med Stockholmpolitiet, der håndterer den. Jeg repræsenterer sidstnævnte og min kollega her førstnævnte. Vi er imidlertid blevet enige om at lade efterforskningen lede af en uafhængig instans, nærmere bestemt inspektør Jan-Olov Hultin fra Rigskriminalpolitiet.«

En ældre mand med et par uglebriller balancerende på en meget stor næse træder ind ad døren og lukker den efter sig.

Han sætter sig mellem de to dignitarer, skubber uglebrillerne ned på næsetippen – en anselig strækning – og skuer neutralt ud over den samlede verdenspresse. Efter nogle sekunder siger han:

»Jeg vil først redegøre kort for situationen. Derefter er der mulighed for at stille spørgsmål. Ingen afbrydelser inden da, tak.

I nat klokken 00.45 eksploderede en togvogn på T-banens grønne linje, nærmere bestemt linje 19, lige efter afgang fra Fridhemsplan Station i retning mod St. Eriksplan. Eksplosionen gik først og fremmest ud over den sidste af togsættets tre vogne. Alle døde og alvorligt kvæstede befandt sig i denne vogn. På indeværende tidspunkt taler vi om ni døde og to kvæstede. Af de døde er syv mænd og to kvinder. Tilstanden er kritisk for de to alvorligt kvæstede, som begge er mænd. Fem personer, der befandt sig forrest i samme vogn, pådrog sig lettere kvæstelser. De er blevet afhørt, og det samme er et stort antal øjenvidner af forskellig slags.

De tekniske undersøgelser er endnu ikke afsluttet, men vi kan sige så meget som, at der faktisk var tale om en bombe. Vi efterforsker altså en bombeaktion. Omfanget er dog så begrænset, at vi på indeværende tidspunkt næppe kan tale om terrorisme, et ord, medierne har brugt alt for flittigt og ureflekteret. Vi kender ikke til noget formål med bombeaktionen, og ingen gruppe er trådt frem for at påtage sig ansvaret.

Efterforskningen er altså lagt i hænderne på en ledelsesgruppe, hvor sikkerhedspolitiet har hovedansvaret, men som også såvel Rigskriminalpolitiet som Stockholms regionalpoliti indgår i. Det er, hvad vi indtil videre har at sige om sagen. Nogen spørgsmål?«

Eksalteret mandestemme i grænseområdet mellem tenor og alt:

»Men for lidt siden var det kun Säpo og Stockholmpolitiet, der kørte sagen?«

Kriminalinspektør Jan-Olov Hultin:

»I en situation som denne er der ingen forudgiven ansvars-

fordeling. Som sagt ved vi endnu ikke helt, hvordan vi skal kategorisere forbrydelsen. Derfor har vi efter en del diskussion valgt en løsning i form af et bredt samarbejde mellem ordensmagtens instanser.«

Säpochefen:

»Men hovedansvaret påhviler som sagt sikkerhedspolitiet.«

Fattet kvindestemme, markant dybere end foregående mandestemme:

»Er forsvaret ikke blevet inddraget?«

Jan-Olov Hultin:

»Naturligvis ikke.«

Säpochefen:

»Der føres politiske drøftelser om sådanne løsningsmodeller. Men der taler vi fremtid, ikke nu og her.«

Den kvindelige tv-journalist:

»Er alle døde identificeret?«

Stockholmpolitiets talsmand:

»Nej, ikke alle.«

Den kvindelige tv-journalist igen:

»Kan vi få navnene på de døde og sårede?«

Jan-Olov Hultin:

»Senere. Vi skal først have kontaktet samtlige pårørende.«

Den eksalterede mandestemme, filtreret gennem mineralvand, sandsynligvis med brus:

»Men I må da kunne sige noget mere om selve bomben ...«

Säpochefen:

»Formulér jeres spørgsmål som spørgsmål, ellers bliver de ikke besvaret.«

Jan-Olov Hultin:

»Nej, vi har ikke mere at tilføje lige nu. Vi afventer stadig det første delresultat af en meget omfattende teknisk undersøgelse.«

Endnu mere eksalteret norsk kvindestemme:

»Men hvem mistænker I? Er det en selvmordsbomber?«

Jan-Olov Hultin:

»Vi har ingen mistænkte på nuværende tidspunkt. Og vi er langt fra at kunne sige, om der er tale om en selvmordsbomber. Men muligheden kan ikke udelukkes.«

Den eksalterede mandestemme i grænseområdet mellem alt og sopran:

»Har I lukket landets grænseovergange?«

Jan-Olov Hultin:

»Vi har ikke fundet anledning til at lukke landet hermetisk på grund af denne efter alt at dømme isolerede aktion. Vi har heller ikke grund til at tro, at det er starten på en hel række aktioner. Skulle der følge flere anslag, kan vi begynde at overveje at lukke grænserne. Jeg mener dog, at det ville være overilet.«

Säpochefen:

»Men det er naturligvis op til sikkerhedspolitiet at vurdere.«

Jan-Olov Hultin (neutralt):

»Naturligvis.«

Stockholmpolitiets talsmand:

»Hermed tror jeg, vi må betragte denne pressekonference som afsluttet. Vi takker for interessen og indkalder til en ny pressekonference, så snart situationen er til det. Engang i løbet af eftermiddagen, regner vi med. Det nøjagtige tidspunkt følger senere.«

»Der kan man bare se. Still going strong. Det havde jeg ikke troet. Eller også havde jeg, ved nærmere eftertanke. Det må være enormt fedt for dem at kunne hente Hultin ind. Manden, der gyder olie på alle oprørte vande. Man kan forestille sig, hvilket kaos der må være gået forud, inden de endnu en gang stak halen mellem benene og greb til at indkalde en efterhånden flere gange pensioneret pensionist.

Hov, du er jo gledet ned. Et øjeblik, så skal jeg hjælpe dig højere op. Sådan, var det bedre?

Tja, det betyder jo nok, at vi er lidt tættere på at blive ind-

draget. Medmindre Jan-Olov har undergået en radikal forandring det sidste par år, tror jeg, han vil gøre alt for at få A-gruppen med i efterforskningen. Jeg tager derind nu og får en snak med ham.

Det betyder, at jeg er nødt til at forlade dig nu.

Jeg håber så inderligt, at du opfatter, hvad jeg siger. Og for helvede, hvor ville jeg ønske, vi kunne finde en måde at tale med hinanden på. Jeg er uvant med monologer.

Jeg kommer tilbage, så snart jeg kan. Det afhænger naturligvis af, hvad fremtiden har i posen til os.

Jeg håber, du kan finde en form for fred indeni.

Jeg bliver nødt til at gå nu. Så hej, Bengt. Hav det godt.«